

PÁZMÁNY 27.

Suliújság

A Pécsi Kovács Béla Általános Iskola diáklapja - 2026. május

Interjú Szemere Marika nénivel

Kedves Olvasók! Az iskolaújság szerkesztősége két lelkes riporterünket arra kérte, hogy készítsenek interjút az iskolánkban legrégebb óta tanító pedagógussal, Szemere Marikával. Ebből a következő írás született:

Miben változott meg az iskola a régi idők-höz képest?

Sokkal többen lettünk, ezért aztán nehezebb elférni a folyosókon. Régen kicsivel több program volt, ma már inkább kevesebb, de talán ez azért is van, mert a gyerekek kevesebb időt akarnak az iskolában eltölteni.

Milyen emlékei vannak régről?

Én 63 évvel ezelőtt léptem be először ebbe az iskolába. Előbb, mint ahogy megszülettem mert édesanyám pocakjában voltam itt, hiszen itt dolgozott, ő volt a büfésnéni. Aztán itt végeztem az általános iskolát és amikor főiskolára mentem, ide jöttem tanítási gyakorlatra. Ezután ide kerültem dolgozni. Amikor már tanárnéniként jöttem ide, találkoztam a tanítónénimmal is. A többi tanár is kedvesen fogadott és azonnal csapattag lettem. És képzeljétek: bár az épületet már átrendezték azóta, én most is ugyanazon a helyen ülök a tanárban, mint akkor

Milyen volt idejárni gyerekként és milyen most idejárni tanárként?

Nagyon-nagyon szerettem diákként, kicsivel nagyobb volt a szigor, órán nem lehetett mászkálni, beleszólni. Volt ez a régi „Osztály vigyázz!” is.

Kevesebben voltunk, nagyobb volt a tér. És egy érdekesség: akkor még nem itt volt a napközi, hanem egy kicsit lejjebb az utcában, ott lehetett ebédelni és utána játszani a domboldalon.

Voltak egyenruhák akkor?

Iskolaköpenyben kellett lenni, ami kék színű volt. És amikor idekerültem tanítani, akkor is volt még a tanároknak is köpenye, az fehér színű volt. Gyerekként annyira nem szerettük a köpenyt.

Jó osztályom volt, jó tanító nénijeim voltak. És bevallom: alsóban egyszer volt egy hármás jegyem is a bizonyítványomban, az írásom nem volt szép.

Mi a kedvenc tantárgya?

Ez mindig változik. Gyerekként a testnevelés és az ének. Énekkaros is voltam. Fel nőtként először mindig az olvasást szerettem tanítani, a betűtanítás is élveztem, megtanítottam a kézjeleket. És mostanában egyre jobban szeretem a matematikát és a nyelvtant.

Miben változtak meg a gyerekek?

Sokkal érdeklődőbbek, de kicsit lustábbak is. Csak azt szeretik csinálni és csak úgy, ahogy nekik jó. Szeretik, ha képernyőn láthatják, rajzolhatják, körbejárhatják, de nem szeretnek másolni, nem szeretnek verset tanulni. Viszont nyitottak: ha valamit nem tudunk, azt meg tudjuk nézni a neten. A mai gyerekek sokkal kreatívabbak.

Úgy tudjuk, hogy a gyerekei is idejártak. Ez milyen érzés volt?

Először a nagyobbik gyerekem a Bánkiba járt, aztán idehoztam, majd később a második gyerek is idejött. Mindenki féltett tőle, de én nem tanítottam őket. El tudunk szakadni egymástól az iskolában, én nagy előnyét láttam ennek.

A régi és mostani kollegákkal milyen kapcsolatot tart?

A régiekkel van egy úgynevezett „Öregtűk klubbunk”, ahol havonta egyszer találkozunk, elmegyünk egy cukrászdába és nosztalgizunk a régi dolgokról. A mostani kollegák között is vannak barátaim, akikkel hétfévente összegyűlünk, vagy akár esténként telefonon megbeszéljük a napi dolgokat.

A riportot készítette: Nincsevics Emma és Sáska Zselyke Júlia 5.a

Alsósok írták

MÁTYÁS KIRÁLY UDVARÁBAN JÁRTAM

Egyszer, régen, nagyon régen Mátyás király udvarában jártam. Ahogy beléptem a palota kapuján, mintha egy másik világba csöppentem volna. A bejáratnál fegyveres őrök álltak.

A palota szép volt és díszes. Bársony ruhába öltözött emberekkel találkoztam és páncélos lovagokkal. Sok festményt és márványszobrot láttam. Mindez nagyon tetszett nekem. Bementem a könyvtárba is, ahol rengeteg díszes könyv volt.

Később hangos ujjongásra és lónyerítésre lettem figyelmes. Odasiettem, és egy lovagi tornába csöppentem bele. Érdekes volt, ahogy a páncélos lovagok harcoltak egymással. Ahogy esteledni kezdett, eljött a lakoma ideje, amire Mátyás királytól meghívót kaptam. Sokat beszélgettem vele a történelemtől, miközben finom sült húsokat ettem. Nagyon jól éreztem magam.

Másoknak is ajánlom, akik szeretik a történelmet. Sajnos haza kellett mennem, de remélem máskor is eljöhettek ide. Mátyás királyt sosem felejttem el.

Székely Benedek 4.a

LÁTOGATÁS A BUDAI VÁRBAN – egy negyedikes lány beszámolója

Egyszer régen Mátyás királytól kaptam egy meghívót. El is mentem hozzá. A kapuban már várt Mátyás udvari bolondja, és beengedett. Nagyon szép volt minden. Megcsodáltam a gyönyörű porcelánokat és a könyvtárat is. Ott voltak a híres kódexek, és láttam egy titkos képet a Fekete seregről, színarany volt a kerete. Megnéztem Mátyás koronáját. Felpróbáltam és pont jó volt rám, csak egy kicsit nehéz. Beszélgettünk a családukról. Mátyás sok érdekes dolgot mesélt, én is neki. Örök élmény számomra, hogy itt lehettem, és láthattam a Budai palotát.

Péter Franciska 4.a

VISSZAEMLÉKEZÉS - *A konténer terem*

Az iskola csúcslétszáma: 500-nál is több gyerek volt. Elengedhetetlen volt több terem létrehozása. Ezért volt a konténerterem.

Az iskolaudvar felső részén helyezkedett el. Az egyik oldalán három, a másikon négy ablak figyelte az udvart.

Kettő ajtón át lehetett bejutni a terembe. A teremben azok a trapéz alakú padok voltak, melyek most az ének teremben találhatóak. A terem két oldalán elektromos radiátorok voltak, melyek télen nem tudták igazán felfűteni a termet, viszont időnként füstölögve felmondták a szolgálatot.

Eleinte a diákok a tanórák előtt a tanárra várva álltak a terem előtt, a földre pakolt táskákkal. Később padokat tettek ide, ez orvosolta a helyzetet.

Nem csak tanulás zajlott itt. Ez a hely adott otthont Gabi néni rajz szakkörének, és a diákönkormányzat üléseinek is. A diákok nagy előszeretettel

játszottak a szünetben fogócskát a terem körül, amit szellemesen „konténer fogócskának” neveztek el. A szabály egyszerű volt: volt egy fogó és néhány játékos, akit kergetett. Az volt benne a csavar, hogy a játékosok a játék során nem hagyhatták el a konténer 2 méteres körzetét.

Mivel az ablakai alacsonyan voltak, olyan is előfordult, hogy egyik-másik tanuló megszökött a tanóráról.

Másfél éve szállították el, legjobb tudomásunk szerint a Művészeti Gimnázium diákjai használják jelenleg. Tehát a konténert elvitték, de máig emlékeztet rá az udvaron a technika terem melletti korlát.

Ősz Hanga Zoé, Szabó-Czett Zétény

Erdélyi Kiara Interjú

Beszélgetés egy diákkal, aki nem rég jött át egy külföldi iskolából hozzánk

Mióta jársz ide hozzánk?

2025. szeptember elsején érkeztem ide a Pázmánysuliba.

Hogy érzed magad itt nálunk?

Néha kicsit nehéz, de amúgy minden szuper.

Mi tetszik itt a legjobban?

Úgy gondolom, hogy a tantárgyak, mert ezek egészen másak, mint a régi iskolámban.

Melyik a kedvenced?

Három kedvencem is van: az ének, az irodalom meg a tesóirák, amikor elég jók.

Hamar találtál barátokat?

Igen, de el is vesztettem párat azóta sajnós.

Mesélnél a régi iskoládról? Mennyiben más ez a sulisuli, mint ahonnan jöttél?

Annyiban különbözik, hogy itt több tantárgy van, mint kint Németországban. Ott elég furcsa volt, például, hogy volt egy olyan óránk, ahol konkrétan buszozni tanítottak meg minket. Az szerintem tök felesleges volt.

Mi a legfőbb különbség a két sulisuli között?

Ott kicsi volt az iskola. Itt van több épület és több tanterem, talán dupla annyi, mint ott. A német iskolában a gyerekek sokat bolondoztak. És ha véletlenül nem figyeltél az órán, azt a tanárok nagyon szigorúan vették. Az ének meg a tesi jó volt. És az az utca hiányzik, ahol laktam, az nagyon nyugis környék volt az itteni lakóhelyemhez képest. Egyébként ott mindig kellett suliba menni. Persze volt tavaszi meg nyári szünet, de néha szombatonként is be kellett menni.

Tetszenek az itteni közösségi programok?

Eddig a karácsonyi meg a farsangi programokon vettem csak részt, de tetszenek, elég kreatívak és érdekesek.

Az interjút készítette: Nincsevics Emma és Sáska Zselyke Júlia 5.a

Válogatás a víz világnapja projektnapon, a Mecseki Regattán rögtönzött versekből

A DUNÁBAN FÜRÖDTEM

Egyszer a Dunában fürödtem
Harmatos hajnali esőben.
Halak, medúzák lebegtek,
Megcsípték a testemet.
Folyó partra hevertem,
Ételt főztem, kevertem.
(6.a lányok)

FÜRDÜNK A DUNÁBAN

Fürdünk a Dunába,
Mint halak a hullámban.
Esik az eső a harmat kelbére,
folyik a Duna a
Medúza testére
(5.b, fiúk)

DUNA MELLETT

Duna mellett eső esik,
A medúzák a halat eszik.
Fürdőznek az élő testek,
Nóra néni: adjon kettést!

Anya szól hogy kihűl az étel,
de csak fürdőzőm egész éjjel,
A kertünk tele harmattal,
A kis tó tele halakkal.
(6. b. lányok)

HARMAT A DUNÁBÓL

Harmat jön a Dunából,
halak fürdenek benne,

Ételt adnak a halásznak,
Mint az eső a fölnek este.

Test ül a sötétben,
Prédájára várva,
Mint az éhes medúza,
Tenger alján állva.
(8/b lányok, Hangák)

HORGÁSZNI MENTÜNK

Reggel elmentünk horgászni,
Fogtunk egy halat,
A teste kékre volt festve,
Szebb volt, mint az este.

Aztán fürödtünk a Dunában,
Eső közben, erdő közepén
A víz hideg, rászállt a harmat
Egy medúza rágcsált egy halat.
(8.a fiúk)

FÜRDÉS AZ ESŐBEN

Fürödtem és halat láttam,
eső esett a Dunába,
medúza volt az ételben,
beperelem az éttermet.

Harmatcseppek zúdultak rám,
elázott a testem s ruhám,
hazamentem Budapestre,
vége lett a betegségnek.
(5.a-s lányok)

Az iskola macskái

A macska már 10 éve jár ide (*információforrás: a büfés Zsuzsi néni*). Csak az egyik macska az iskola állandó macskája. A másik nem tartozik ide, csak néha idemáskál. Az iskola-macskának nincs gazdája. Egyszer, régen enni kapott itt, azóta visszajár. Van egy kis háza is, de nem használja, fél bemenni.

Nincs neve, csak arra hallgat, hogy: „cica”. A sérült szeme tavaszról nagyon begyullad, talán a pollentől.

Zsuzsi néni az állítja, hogy rendkívül válogatós. Csak a finomabb macskakajákat eszi meg. A simogatást eltűri, de senkinek nem engedi meg, hogy felvegye őt.

Érdekesség:

Még a Covid időszak előtt a cica egy nap kölykökkel tért vissza. Csak pár napig lehetett látni őket, mert a vírus miatt bezárták az iskolát. Később, a COVID után, a kiscicák eltűntek.

Írta: Németh Levente 7. a.

S P O R T

Régóta szurkolhatunk a röplabdás fiúknak. Csapatunk hamarosan a Diákolimpián játszik **országos elődöntőt** Kaposváron. Horváth Barnát és Szőke Leventét kérdeztük az 5. a osztályból.

Milyen posztokon játszottok?

Amit mi játszunk, az edzőnk úgy hívja: „parasztforgó”. Ez azt jelenti, hogy mindig jobbra forgunk egyet a másik posztjára. Például én elforgok, és a másik lesz középben, vagy kettesen, vagy aki középben van, mondjuk egy jó ütő, kijön kettesre, én meg becserélem magamat a helyére, és akkor én adok fel neki.

Hogyan kommunikáltok a pályán?

A pont előtt megbeszéljük, hogy mi lesz. Valamikor suttogva, valamikor pedig kézműtatással jelzünk egymásnak.

És ezt az ellenfél nem látja?

Nem, mert a póló takarásában mutatjuk, a mezünk eltakarja.

Ez a harmadik Diákolimpiátok, amin részt vettek. Hogyan készültök rá?

Lemegyünk edzésre és mindent gyakorlunk. Az indítást, fogadást, az ütést, és a kosárérintést.

Mi a csapat fő stratégiája?

Az a cél, hogy először mi támadjunk, mert ha ők támadnak, akkor már baj van. Stabílan védekezünk, utána pedig jöhet az ellentámadás.

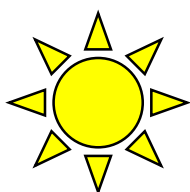
Kinek mi az erőssége a csapatból?

Szerintem nekem (Barna) a feladás-ütés nagyon jól megy. Levinek a fogadás meg a feladás az erőssége. A Flóriánnak az ütés-feladás, a Zsoltinak az ütés. És a sánca a Flóriánnak meg a Zsoltinak nagyon jó.

Hogyan kezelitek, ha elveszítetek egy pontot vagy esetleg a meccset?

Megbeszéljük, mit kellene jobban csinálni: beljebb vagy kijjebb állni, hogyan javítsuk a feladást.

A sportolókkal beszélgetett: Nincsevics Emma és Sáska Zselyke 5.a

Közeledik a tanév vége!

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK JÓ NYARAT KÍVÁNUNK!

A Pázmány 27. szerkesztőségének tagjai:

Németh Levente, Nincsevics Emma, Sáska Zselyke Júlia, Balaskó Fanni, Szabó-Czett Zétény, Ősz Hanga Zoé

Segítő tanár: Albert Endre, tördelő szerkesztő: Balaskó László